

Justin

Katrien Pouls, AVG.

Als Justin samen met zijn moeder voor de eerste keer op mijn poli komt, is hij 17 jaar. Een magere, ietwat slungelige jongen met een vlassig snorretje. Hij heeft duidelijk geen zin om met mij te praten, want een probleem heeft hij niet. Dat anderen zijn rituelen, fantasieën en zo nu en dan een jointje een probleem vinden, snapt hij niet. In de periode die volgt, blijven de problemen beheersbaar door de onvoorwaardelijke steun van zijn moeder en het zorgvuldig opgebouwde contact met zijn casemanager. Vertrouwen in en van de mensen om hem heen is niet gemakkelijk, maar het geeft Justin de veiligheid die hij nodig heeft om te kunnen zijn wie hij is.

Maar dan wordt hij 18 jaar. En valt alle steun in een keer weg. Einde school, einde jeugdwet, einde casemanager. Wat overblijft zijn geen indicatie, geen passende ondersteuning en geen perspectief. Het zorgvuldig opgebouw-

de vertrouwen en gevoel van veiligheid brokkelt langzaam af. Het gaat steeds slechter met Justin. Zijn dag- en nachtritme draait hij om, zijn medicatie weigert hij. Hij verliest zich in zijn fantasieën en zijn middelengebruik neemt toe.

Justin ziet het probleem niet, maar moeder voelt hem tussen haar vingers wegglijden. Een gevoel dat ik met haar deel. Meerdere psychotische ontregelingen en suïcidale uitingen volgen, net als vele belletjes, overleggen, verwijzingen, verslagen en frustraties. Bij de meer dan twintig geraadpleegde instanties wordt hij afgewezen. Afwijzingen die worden genomen op basis van de voor de geconsulteerde instanties geldende kaders, die zowel een financiële als inhoudelijke grond hebben. Maar het eindresultaat voor Justin is dat passende zorg en ondersteuning niet van de grond komt.

Een puber, een autist, een ADHD-er, een gebruiker van middelen. Te slim voor de verstandelijk gehandicaptenzorg, te beperkt voor de reguliere psychiatrie. Maar eigenlijk gewoon een jongen die houdt van Fantasy en BMX-en en gewoon zichzelf is. Net voor zijn 19e verjaardag maakt hij tijdens een psychose een einde aan zijn leven.

Hoewel zijn overlijden niet geheel onverwacht is, is de ontredde bij alle betrokkenen groot. Bij mij overheerst boosheid en frustratie. Hoe kan dit gebeuren in een land, waar gepersonaliseerde zorg één van de kernpunten is van goede zorg? Hoe kan het dan, dat we in ons zorglandschap zo in kaders denken en dat we als zorgverleners hierin mee gaan? Hoe kan het, dat we een 18-jarige jongen en zijn moeder zo in de kou laten staan?

Als ik van zijn overlijden een melding bij de IGJ wil doen, wordt deze in eerste instantie geweigerd. Hij past namelijk niet in het meldingskader van de IGJ. Ik weet even niet of ik moet lachen of huilen. Zelfs na zijn dood hoort hij nergens thuis. De belletjes, overleggen en verslagen over Justin duren voort, want loslaten kan en wil ik niet. Niet voor Justin en niet voor al die andere jongeren die door te zijn wie ze zijn, nergens echt thuishoren.

Laten we zorgen dat we als zorgprofessionals ook buiten de kaders kunnen blijven denken en werken, zodat we jongeren als Justin in de toekomst wel de juiste zorg, ondersteuning en perspectief kunnen bieden.

Geplaatst met toestemming van de moeder van Justin. ■